

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Ischyrioni Presbytero. 33.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

βούλεται αὐτοὺς ποιῆσαι γνώμη, ἢ
καὶ ἀνάγκη δὲ αὐτοὺς ποιῆσαι. ποσὶ-
τον ἀνομιῶν ἀπαρτῆ ὑποθεῖναι μόνον
τὸ δὲ ἀπὸ τῶν γίνεσθαι, ὡς τότε συμβῆναι
πάντως καὶ ἀπὸ τῆς φύσεως τῆς
πραγματικῶν γίνεσθαι. τοιγαροῦν χεῖρ
τοὺς ἐχέφρονας ἅ πάντως ἀνάγκη πα-
θεῖν, ἐλέσθαι παθεῖν δὲ αὐτῶν. τὸ γὰρ
εἰ ὑποθέσειτο μὴ ἀρκούσαν ἔξει τιῶν
ὑπακοῆν, καὶ ὑποβαλεῖ τοὺς πόρους
ταῖς ἀντιδόσεσιν.

Ἀθανασίῳ. λ.

Εἰ βασιλείας ἐράς, τί χρημάτων
ἐχέω ὑποφράς. εἰ δὲ καὶ τῆς θείας ἀ-
μοιβῆς ἀντιποιῶ, τί τιῶν ἀνθρωπίνων
θηρώμενος ἢ λήγεις;

Ἀπολλωνίῳ ἑπισκόπῳ. λα.

Νῦν τοῖςδε τοῖς πράγμασι, καὶ
θάσσῃ ὑποφράσῃ ἐπιδοῦν τὸν πόρον,
σκιρτῶντα μὴ ὑποφράσῃ εὐφροσύ-
νης, καὶ ὑποφράσῃ τιῶν θείων ἐπιεικῶν,
ἀδυνατούτα δὲ ὑποφράσῃ τὸν μέλλοντα
χρόνον ἡρεμεῖν, εἰ μὴ πῶς ὑποφράσῃ
ἐκ τῆςδε τῆς ἑπιστολῆς ποσειδάμωνος,
ἐντεῦθεν ἤδη ἐλπίδα δέξειν καὶ
βάλλεσθαι βεβαίαν, τῆς μελλούσης
Φημὲ πατηγρεῶς τιῶν ὑποφράσῃ.
ἐκοῦν ὅσον τὰ χεῖρ ἐπέειχθητι, ἐορτῆ
μὴν ἀπὸ τῆς παρουσίας ἀποπέμπτων.

Ἡρακλείῳ ἑπισκόπῳ. λβ.

Ὅσῳ κρείττω καὶ ἀξιολογώτερον ἐ-
χειροτονήσης ὀικονομεῖν πράγματα,
ποσὸν μᾶλλον ἀκοιμητον καὶ διορα-
τικώτατον εἶναι σε χεῖρ, ἵνα μὴ θείαν
διοληθῆσας ἐγχειρημάτων, μείζονα
ἀπενέγκῃ τιῶν χεῖρ. ἀνάγκη γὰρ
τιῶν κατηρεῖται τοσούτων ἔσεσθαι δια-
μαρτυροῦν τῆς μεγάλων, ὅσων ἂν καὶ
τιῶν ἀμοιβῆν, ἀμεμπτον ἀποπέμπτων
τιῶν λειτεργίαν.

Ἰσχυριῶνι πρεσβυτέρῳ. λγ.

Δίαι ἐπὶ πνεῦμα τιῶν σὺν θεοσέβειαν,

omnino relinquent. Hæc eos animi indu-
ctione ac sententiâ facere vult, quæ etiam
inuitos ac repugnantes facere necesse est.
Quapropter hoc duntaxat ab ipsis adiungi
postulat, vt sua causa ea fiant. Nam vt
contingant, ab ipsa quoque rerum natura
prorsus efficitur. Ac proinde qui sana mē-
te sunt, quæ omnino perpeti sibi necesse
est, vt ea ipsius causa perpetiantur, animū
inducere debent. Hoc enim si accesserit,
sufficientem obedientiam habebit, ac
labores præmiis superabit.

Athanasio. 30.

Si te regni cupiditas tenet, quin tu pē-
cunias contemnis? Rursum si diuinam
mercedem affectas, quin tu te huma-
nam aucupari non desinis?

Apollonio Episcopo. 31.

Nunc hisce literis, velut præludiis qui-
busdam, cupiditatem nostram pascimus,
præ diuina quidem lætitia gestientem &
exultantem, atque ad conspectum tuum
properantem, verum ad futurum tempus
quiescere nequeuntem, nisi solatiū quod-
dam ex hac epistola consecuta, hinc iam
firmæ spei fundamenta iacere videatur,
hoc est, futuræ solēnitatis expectationem.
Quocirca festum nobis per aduentū tuū
& præsentia quæ ocyssimè parere matura.

Heraclio Episcopo. 32.

Quò præstantioribus & excellentiori-
bus negotiis administrandis præfectus es,
cōvigilantiorem ac perspicaciorem te esse
par est: ne à diuinis conatibus lapsus, ma-
iorem criminis notam subeas. Tantam
enim, si à summis virtutibus aberres, accu-
sationem esse necesse est, quanta, si munus
tuum ab omni reprehensione factum te-
ctumque conferuaris, merces futura sit.

Ischyriōni Presbytero. 33.

Pietatem tuam magnoperè laudauī, qui

Q. iij

patris sententiam honore profecutus sis: eique, cui vt præflet, obtigit, hoc suffragium tribueris, quod præstantissimè quid faciendum esset, considerarit.

Dionysio. 34.

Oblitio citra humanum vitium haudquam contingit: contingit tamen, quæ admodum & alij morbi. Eorum enim animos subit, à quibus memoria seiuncta est. Tum autem fugit & euanescit, cum quispiam eam memoriæ armis prosligarit. Quoniam igitur, cum nobiscum esses, virtus tibi perpetuò in memoria versabatur, posteaquam autem abcessisti, te ipsum, vt audiuius, obliuioni dedidisti, necessarium diximus eam Epistolarum iaculis petere, vt extinctam ac deletam memoriam reducamus. Abeat itaque in præceptis obliuio, vt memoriæ gratia rursus expleat.

Macario Episcopo. 35.

Eorum, qui duriore fortuna conflictantur, quisque misericordia & commiseratione dignus est, cum calamitates suas deplorat. Sin autem ad alios calumniandos ipsi quoque obtrectandum se conuertat, misericordiam quoque, quam res ipsius aduerfæ atque calamitosæ aliis excitabant, vt ipse nosti, amittit. Neque enim iam misericordia, verum odio dignus esse iudicatur, dum ad facessenda aliis negotia calamitate abutitur. Quoniam igitur curiositatis, molestiam allis libenter exhibentis, semina exorientia euellenda sunt priusquam pullulent, nec vi vlla comprimi possint, atque ei ipsi qui laceffuit, periculum creent (nam qui calumniis premitur, probitatis ac morum elegantia nomine, cunctorum ore celebratur) eum, quem calamitas temulètia afficit, velim accersas, ipsi quoque, vt à claro ac celebri viro abstineat, persuadeas.

Petro. 36.

Quoniam per literas à me quæris, quidnam illud sit, concident gladios suos in

τημίωσαν τὴν τοῦ πατρὸς γνώμην, καὶ τῷ ἡγήσασθαι λαχόντι τὴν ὅτι τῷ ἀριστῷ διεσκέφθαι σπονδὴν ἐμικλήσαν ἡμῶν.

Διονυσίου. λδ.

Οὐκ ἐπιτὸς ἀνθρώπινου πάθους ἡ λήθη συμβάλλει. συμβάλλει δὲ ὁμοίως καὶ ἡ ἀσθένεια καὶ τὰ ἄλλα νοσήματα. ὑπείκει γὰρ τὰς ψυχὰς ὧν ἡ μνήμη κεχέεται. ἀλλὰ τότε φεύγει καὶ οἴχεται, ὅταν τις αὐτῶν τοῖς τῆς μνήμης ὅπλοις καταγωνιστῶνται. ἐπεὶ γοῦν ἄτε μὲν μεθ' ἡμῶν ἦσθα, μνήμην ἄληθον εἶχες τῆς ἀρετῆς. σποδοιότησας δὲ λήθη, ὡς ἐπιγόμεθα, ἐκ δὲ δώκας σάουτον ἀναγκάζον ὠήθημεν ταῦτα κατασχεῖν καὶ ἡμῶν, ἵνα τὴν ἀφανισθεῖσαν μνήμην ἐπανέξωμεν. οἴχασθαι τοίμω ἡ λήθη κατὰ κρημῶν, ἢ ἐκλάμψῃ πάλιν τῆς μνήμης ἡ χάρις.

Μακαρίῳ ὀπισκόπῳ. λε.

Τῶν δυσπραγούντων ἕκαστος, ἐλέος ἔσθι καὶ οἴκτου ἄξιος καταδυσρόδρος τὰς αὐτοῦ συμφορὰς. εἰ δὲ πρὸς τὸ σκροφαντεῖν ἑτέρους καὶ ἐπιπράζειν πρέπηται, καὶ τὸν ὅτι τὰς δυσπραγίας ἔλεον, ὡς οἴσθαι, σπόλυσιν ὅσα ἐπὶ γὰρ οἴκτε, μίσος δ' ἄξιος εἶναι κρίνεται, εἰς φιλοπραγμοσύνην τῇ συμφορᾷ καταχρώμενος. ἐπεὶ τοίμω καὶ τὰ σπέρματα τῆς φιλοπραγμοσύνης ἀρχόμενα ἐκκόπτειν πρὸν ἀναφυῆναι, καὶ ἀλάττωτα γενέσθαι, καὶ κίνδυνον τεκεῖν αὐτῶ τῷ καταρξάμενῳ. ὁ γὰρ σκροφαντέμενος παρὰ πάντων ἔστι χαλοκάραθια ἀδετακαταξίωσον μεταπέμψασθαι τὸν ὑπὸ τῆς συμφορᾶς μέτροντα, καὶ πῶσαι σποχέσθαι αἰοιδίμῳ ἀνδρῶς.

Πέτρῳ. λς.

Ἐπειδὴ γέγραφας ἡ ἔσθι τὸ, συγκόψασθαι τὰς μαχάρας αὐτῶ εἰς ἀρετῶν.